

Za charitativní organizací **Dobry anděl** stojí množství neznámých tváří. Jedním z těch, kteří pomáhají, je však i populární člen Olympiku zpěvák **Petr Janda**

Splňuji obecnou představu, jak se má pomáhat

SOŇA KACEROVSKÁ

Praha – Frontman kapely Olympic Petr Janda v rozhovoru pro Deník vyprávěl, co ho vede k tomu pomáhat lidem, proč je mu lito dětí ulice nebo jak vnímá slávu.

Pomáháte charitativní organizaci Dobry anděl, která podporuje lidi s onkologickou diagnózou. Co vás k tomu přivedlo?

Abych byl upřímný, stála za tím naše manažerka. Ználi jsme Petra Sýkoru ještě z doby, kdy se věnoval podnikání. Odebírali jsme od jeho firmy kancelářské potřeby. Strašně jsme ho obdivovali, jak se dokázal vypracovat. Pak jsme se dozvěděli, že se pustil do projektu Dobry anděl a ohromně nás to nadchlo. Jeho plány jsou ohromné a my jsme moc rádi, že můžeme pomoci.

Co vás ještě přesvědčilo, abyste se s kapelou zapojili do tohoto projektu?

Mám v sobě sociální citění hodně zakódováno, protože mi žena i syn zemřeli na rakovinu a dodnes jsem se s tím nesmířil. Hodně se mě takové věci dotýkají. Pokud je tu možnost nějakého prodloužení života nebo uzdravení, je třeba pomáhat.

Dnes medicína dokáže téměř zázraky. Tedy pokud jsou peníze.

Bylo by fajn, kdyby si lidé uvědomili, že počítačové vyšetření nestojí stokrát, ale stojí tisíce. Přístroje jako CT nebo magnetická rezonance jsou strašně drahé, takže pak je nákladná i ta péče. A některé lhůty na vyšetření jsou kvůli tomu opravdu šilené. A člověk, který má bolesti, pak trpí, jen proto, že to zdravotnictví ty peníze skutečně nemá. Proto bych třeba neviděl takový problém v poplatcích. Byli jsme zvyklí z bolševismu, že jsme měli všechno zadarmo, i když to kolikrát stálo za prd. Jenže pokud porovnáte statistiky, kolik lidí umřelo na rakovinu tenkrát a kolik jich umírá teď, najdete přece propastný rozdíl. A to nemluvíme o zahraničí, kde se zdravotnická péče pohybuje v neuvěřitelných cifrách. Tohle kdyby zavedli u nás, tak by lidé vyšli do ulic. Tam lidé kolikrát nemají ani na pojištění. My se tu máme ještě dobře.

Rozdíl v poskytované péči před rokem 1989 a dnes je patrný i v jiných oblastech, například

v citlivějším přístupu personálu nebo vybavenosti nemocničních oddělení. Vnímáte to tak?

Dřív bylo všechno tajné. Doktor se s vámi moc nebavil a byl absolutní pán. Teď lidé po doktorovi žádají, aby byl usměvavý, vstřícný a neustále k dispozici. Jenže ono to někdy prostě nejde, poněvadž ho ve stejné chvíli potřebují tři pacienti současně. A to je někdy opravdu o křivku, protože se přece nemůže rozkrájet. Ale na druhé straně se musím sebekriticky přiznat, že to asi nedokážu objektivně posoudit. Mám známej kšicht a lidé se mi snaží vyhovět. Asi mají strach, abych to neopraskl do nějakého bulváru. (smích)

To jsou chvíle, kdy je výhoda mít slavný obličej, ale občas to může být i na obtíž.

No, někdy bych se nejráději propadl, že jsem tak známý. Musím říct, že je pro mě velmi osvobuzující, když se procházím někde mimo Česko nebo Slovensko, třeba v Americe na Floridě nebo v Austrálii. Celým se užasne svobodně, mnohem líp než tady.

Tady jsem pořád trochu ohrožený, protože si na mě neustále někdo ukazuje. I když se lidé ke mně chovají moc hezky, takže si vlastně nemohu stěžovat.

Jak moc se věnujete charitě?

Myslím, že splňuji obecnou představu o tom, jak se má pomáhat. Sem tam daruji nějaké částky nebo někde zadarmo hraji. Vedle toho se věnuji i dalším soukromým iniciativám. Přestože se nemusejí zdát důležité, spátrují v nich velký smysl. Jedná se třeba o staré barokní varhany, které jsem si dal za úkol dát dohromady v jednom románském kostelíčku, na ty jsem přispěl poměrně velkou sumou. V červnu už by měly být opravené.

Těch organizací, které se prezentují, že někomu pomáhají, existuje v dnešní době velké množství. Ne u všech je jejich činnost transparentní. Máte nějaký recept, jak nenaletět?

Samozřejmě, že jsou nadace, které prohlašují, že dělají všechno zadarmo. Jenže pak jezdí s auty, která byla koupena ze sponzorských darů či příspěvků, mají poměrně drahé kanceláře a reklamní materiály. To je pro mě signál, že se v jejich počínání nechci anga-

JEDNÍM z Dobrych andělů je i frontman skupiny Olympic Petr Janda. Foto:Deník/Dimir Štastný

žovat. Já mám radši takové nadace, jež si na nic nehrají. A to je právě Dobry anděl. Na něm je mi sympatické to, že vše je zaštitěno penězi člověka, který to všechno provozuje. Jde o fenomén, který zde ještě nikdo neudělal, aby člověk, který zbohatl na určité činnosti, vydělané peníze investoval ve prospěch lidí, kteří mu vlastně mohou být ukradení. Velký klobouk dolů. A více takových projektů.

Co vás ještě musí přesvědčit, abyste se pustil do podpory nějakého charitativního projektu? Vybíráte si cíleně nějakou skupinu, třeba děti nebo seniory?

V podstatě mi je to jedno. Je fakt, že děti jsou prioritní v tom, že mají celý život před sebou. Je třeba jim pomoci kvůli tomu, aby se v dospělosti podílely na chodu společnosti. Vedle Dobry anděla spolupracuji s projektem Šance.

To je ten projekt, který pomáhá dětem z ulice?

Ano, to je ono. To je pro takovou totální spodinu, nic horšího být nemůže. Mladí kluci

žádnou budoucnost, natož civilizační návyky. To je peklo. A stát od toho dává ruce pryč. Já jsem jim koupil sušičku na prádlo do azylového domu. To je ten dům, když člověk neví kam, tak zamíří tam. Vypere si, vyspruče se a nabere trochu sil, než vyrazí zpátky do toho pouličního života. Dokonce si tam mohou kluci a holky vydělat. Vyrábějí propisky a učí se i další věci.

Ocitnou se na ulici nebo v situaci, kdy potřebujete pomoci od druhých, od společnosti, přece není nic mimořádného.

Já si dokonce myslím, že ta hranice není zas až tak silná. Že se to může stát i slušnému člověku. Jde o to, jak se člověk tomu poddá, jestli rezignuje. Někomu to může i vyhovovat.

Měl jste i vy sám v životě někdy chvíli, kdy jste o nějaké podobné rezignaci uvažoval?

Rezignace má asi i takový katarzi účinek člověčenství. Prostě, kašlu na vás, vlezte mi na zída a nechtejte ode mě nic! Myslím, že jim rozumím. Možná i proto, že mám takové pomahačské sklony, které souvisejí se silným sociálním citěním. Občas mě až překvapuje, jak je to silné. Tyhle věci mě opravdu trápí a přál bych si, aby těch zoufalých lidí bylo u nás co nejméně. Ideální by bylo, aby měl každý nějakou práci a byl zachycen sociální sítí a mohl důstojně žít.